

Kontakty z Mediami
i Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

KOMUNIKAT PRASOWY nr 145/20

Luksemburg, 24 listopada 2020 r.

Wyrok w sprawach połączonych C-225/19 i 226/19
R.N.N.S. i K.A. / Minister van Buitenlandse Zaken

Państwo członkowskie, które podejmuje decyzję o odmowie wydania wizy „Schengen” z powodu sprzeciwu wyrażonego przez jedno z państw członkowskich, powinno w tej decyzji wskazać tożsamość tego państwa członkowskiego, jak również konkretną podstawę odmowy opartą na tym sprzeciwie, w stosownym przypadku wraz z powodami tego sprzeciwu

Obywatel Egiptu, zamieszkały w swym państwie pochodzenia (sprawa C-225/19) oraz obywatelka Syrii, zamieszkała w Arabii Saudyjskiej (sprawa C-226/19), złożyli do Minister van Buitenlandse Zaken (ministra spraw zagranicznych, Niemczech, zwanego dalej „ministrem”) wniosek o wydanie wizy „Schengen”¹, by móc odwiedzić członków swoich rodzin, zamieszkałych w Niemczech. Wnioski te zostały jednak oddalone, a zgodnie z kodeksem wizowym zostali oni powiadomieni o odmowie za pomocą standardowego formularza², który zawiera jedenaście pól, określanych stosownie do przyjętej podstawy. W tym przypadku, jako że określone zostało szóste pole, wyjaśnieniem odmowy wydania wizy była okoliczność, że uważano, że obecność zainteresowanych stanowi zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa wewnętrznego, zdrowia publicznego lub stosunków międzynarodowych któregośkolwiek z państw członkowskich³. Wspomniana odmowa wydania wizy była rezultatem sprzeciwów wyrażonych przez Węgry i Niemcy, których opinie zasięgnęły organy niemieckie zgodnie z procedurą ustanowioną w kodeksie wizowym⁴. Jednakże w formularzu nie podano zainteresowanym żadnej informacji co do tożsamości tych państw członkowskich, co do konkretnej podstawy, którą przyjęto spośród czterech możliwych (zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa wewnętrznego, zdrowia publicznego lub stosunków międzynarodowych) lub powodów, dla których zostali uznani za takie zagrożenie.

Zainteresowani wnieśli do ministra zażalenie, które zostało oddalone. Wnieśli wówczas odwołanie⁵ do Rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem (sądu pierwszej instancji w Hadze, na posiedzeniu w Haarlemie, Niemczech), twierdząc, że ponieważ niemożliwe było zaskarżenie przez nich tych decyzji co do istoty, zostali pozbawieni skutecznej ochrony sądowej. Sąd ten zwrócił się do Trybunału z pytaniem dotyczącym, po pierwsze, uzasadnienia, jakie powinna zawierać decyzja o odmowie wydania wizy, w sytuacji gdy odmowa ta jest motywowana sprzeciwem wyrażonym przez inne państwo członkowskie, a także, po drugie, możliwości poddania tej podstawy odmowy kontroli sądowej w ramach odwołania od tej decyzji o odmowie wydania wizy oraz zakresu takiej kontroli.

Ocena Trybunału

¹ Wizy na tranzyt przez terytorium państw członkowskich lub planowany pobyt na terytorium państw członkowskich nieprzekraczający trzech miesięcy w dowolnym sześciomiesięcznym okresie. Wizę tę wydaje państwo członkowskie zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającym Wspólnotowy kodeks wizowy (Dz.U. 2009, L 243, s. 1), zmienionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 610/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. (Dz.U. 2013, L 182, s. 1) (zwanym dalej „kodeksem wizowym”).

² Formularz zawarty w załączniku VI do kodeksu wizowego i wskazany w art. 32 ust. 2 tego kodeksu.

³ Podstawa odmowy przewidziana w art. 32 ust. 1 lit. a) ppkt (vi) kodeksu wizowego.

⁴ Procedura zasięgania opinii przewidziana w art. 22 kodeksu wizowego.

⁵ Odwołanie przewidziane w art. 32 ust. 3 kodeksu wizowego.

Trybunał w pierwszej kolejności orzekł, że państwo członkowskie, które podjęło decyzję o odmowie wydania wizy z powodu sprzeciwu wyrażonego przez jedno z państw członkowskich, powinno w tej decyzji wskazać tożsamość tego ostatniego państwa członkowskiego, jak również konkretną podstawę odmowy opartą na tym sprzeciwie, w stosownym przypadku wraz z istotą powodów tego sprzeciwu.

W tej kwestii Trybunał podkreślił, że cechy środka odwoławczego od decyzji o odmowie wydania wizy należy określić w zgodzie z art. 47 karty praw podstawowych Unii Europejskiej, który gwarantuje prawo do skutecznego środka prawnego. Zgodnie z nim zainteresowany powinien móc zapoznać się z powodami wydanej w stosunku do niego decyzji, czy to poprzez lekturę samej decyzji, czy to poprzez poinformowanie go o tych powodach na jego żądanie. Ponadto Trybunał wskazał, że nawet jeżeli uzasadnienie odpowiadające szóstemu polu standardowego formularza jest z góry określone, właściwy organ krajowy powinien zawrzeć konieczne informacje w rubryce zatytułowanej „Uwagi”. Ponadto Trybunał zauważył, że istnieje nowy standardowy formularz, w którym poszczególne możliwe podstawy odmowy, wcześniej podane bez rozróżnienia, są już od siebie rozdzielone⁶.

W drugiej kolejności Trybunał orzekł, że sądy państw członkowskich, które podjęły decyzję o odmowie wydania wizy z powodu sprzeciwu wyrażonego przez inne państwo członkowskie, nie mogą badać materialnej zgodności z prawem tego sprzeciwu. Dlatego właśnie państwo członkowskie, które podjęło decyzję o odmowie wydania wizy powinno również w tej decyzji wskazać organ, do którego wnioskodawca może się zwrócić, by poznać dostępne w tym celu środki odwoławcze w państwie członkowskim, które wyraziło sprzeciw.

Trybunał doszedł do tego wniosku, podkreśliwszy najpierw, że kontrola sądowa sprawowana przez sądy państwa członkowskiego, które podjęło decyzję o odmowie wydania wizy, ma oczywiście za przedmiot badanie zgodności z prawem tej decyzji. Jednak właściwym organom krajowym przysługuje przy badaniu wniosków o wydanie wizy szeroki zakres uznania w odniesieniu do przesłanek stosowania podstaw odmowy przewidzianych w kodeksie wizowym i do oceny istotnych okoliczności faktycznych. Kontrola sądowa tego zakresu uznania ogranicza się zatem do ustalenia, czy zaskarżona decyzja opiera się na wystarczająco solidnej podstawie faktycznej i upewnienia się, że nie jest ona obciążona oczywistym błędem w ocenie. W tej kwestii, gdy odmowa wydania wizy jest motywowana faktem, że jej wydaniu sprzeciwiło się inne państwo członkowskie, sądy te powinny mieć możliwość upewnienia się, że procedura zasięgania opinii innych państw członkowskich została prawidłowo zastosowana, a w szczególności sprawdzenia, czy wnioskodawca został prawidłowo zidentyfikowany jako osoba objęta danym sprzeciwem. Ponadto sądy te powinny mieć możliwość sprawdzenia, że gwarancje procesowe, takie jak obowiązek uzasadnienia, były przestrzegane. Kontrola zasadności sprzeciwu wyrażonego przez inne państwo członkowskie należy natomiast do sądów krajowych tego innego państwa członkowskiego.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

⁶ Załącznik III do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1155 z dnia 20 czerwca 2019 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 810/2009 ustanawiające Wspólnotowy kodeks wizowy (kodeks wizowy) (Dz.U. 2019, L 188, s. 25).